

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 269

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετήσιας συνδρομής προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς εφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἱπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Ἀπριλίου 1884.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἀνάστασις καὶ πάλι!.. χαρά, ζωὴ, λουλούδια,
ἀπρίλης, πρασινάδα καὶ ἀνοιξέως ἀγέρι,
χοροὶ ξανθῶν ἀγγέλων, τῶν χερουθεῖμ τραγουδία,
σὲ κάθε χεῖλι γέλοιο, αὐγὸ σὲ κάθε χέρι.

Ἀνάστασις καὶ πάλι! σούβλαις, ἀρνιά, τομάρια,
τοῦ ἔρωτα σαΐταις, τοῦ ἔρωτα φωτιαῖς,
στεφάνωμα τοῦ Βάκχου μὲ πράσινα χορτάρια,
τσουγκρίσματα, παιχνίδια, καὶ λαύρα ἴσῃς ματιαῖς.

Ἀνάστασις καὶ πάλι!.. φῶτξ, κεριά, καπνάναις,
τὸ ἕνα Εὐαγγέλιον σὲ δεκαπέντε γλώσσαις,
μπακάληδες, φαντάροι, κουζίταις, παραμάναις,
γαρούφαλα βρακάδων καὶ καλαμάταις τόσαις.

Ἀνάστασις καὶ πάλι!.. ζευγαρωμέναις μυίγαις,
φιλήματα τοῦ κόσμου κρυφὰ καὶ φανερά,
τριγυζήματα καὶ ἀγάπαις καὶ δαγκωνιαῖς ὀλίγαις
σὲ μάγουλα θρεμμένα, σὲ χεῖλιγα δροστερά.

Ἀνάστασις καὶ πάλι!.. ἔρωτσωμένη φύσις,
πομπή, στρατὰς, ρουκέταις, κανόνια, κουμπουριαῖς,
μὰ μέσα ἴσῃς ἀγάπης τὰς τόσας διαχύσεις
καὶ κάμποσοι καυγάδες καὶ ὀλίγαις μαχαιριαῖς.

Ἀνάστασις καὶ πάλι!.. λαοὶ ἀποθαμμένοι
σιγὰ σιγὰ ξυπνοῦνε μ' ὀλόρθα τὰ κεφάλια,
καὶ ἐμεῖς μὲ λόγια μόνο καὶ χρέη φορτωμένοι
ἐχάσαμε καὶ ἐφέτος **Τ' ΑΥΓΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΑ.**
SOURIS.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

Βεβαίως κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῆς παρελθ. ἐβδομάδος, καθ' ἃς ἐσταυροκοποῦντο οἱ πιστοὶ καὶ ἐχρεωκόπουν οἱ μεσίται, κρεωφαγία καὶ πολιτικὴ συζήτησις ἦσαν δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα εὐσεβῆς ὡς σμοδαῖος» διάβολος, ἔπρεπε πάσῃ δυνάμει ν' ἀποφύγη. Ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον δυστυχῶς νὰ ἐμμείνῃ εἰς τὰς καλὰς του διαθέσεις, διότι τοῦ κτυπᾶ πολὺ κακὰ εἰς τὴν μύτην ἢ ἐκ τῆς τελευταίας ἀνταποκρίσεως τῆς τεργεστίας «Ἡμέρας» ἀναπεμπομένη δριμεῖα ὁσμὴ λιθάνου.

Ἀνταπόκρισις ἐν τῇ «Νέα Ἡμέρᾳ», ὑπὸ τὰς καλλιτεχνικὰς γραμμαῖς τῆς ὁποίας νὰ διακρίνησιν τὴν ἐπιδεξιάν χεῖρα, ἣτις τὰς ἐχάραξεν, ἀπολαυδάνων ὁμολογουμένην δημοσιογραφικὴν τέχνην καὶ χάριν ἀληθῆ, εἶνε ἡδονή, τῆς ὁποίας μετὰ τόσων ἄλλων ἀπὸ δύο ἡδῆ καὶ πλέον ἐτῶν μᾶς ἐστέρησεν ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄνοδος τοῦ κ. Τρικούπη.

Ἀλλ' ὅταν μετὰ προσδοκίαν δύο ἐτῶν ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος χεῖρ ἐμφανίζεται εἰς τὸ κοινὸν κρατοῦσα ἀντὶ γραφίδος θυμιατήριον, τὸ θέαμα εἶνε μὲν ἱκανῶς ἐποικοδομητικὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν ἱερότητα τῶν ἡμερῶν, ἃς διερχόμεθα, ἀλλὰ καὶ ἀρκούντως περιεργον.

Πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου δύο τινὰ δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ: α. ὅτι ὁ ἱερουργήσας ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Ν. Ἡμέρας» ἐσκέφθη ὅτι τότε καταναλίσκεται τόσος λιθάνος ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἦλθεν ὅπως φέρῃ τὴν ἀνάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος, κατάλληλος καιρὸς εἶνε νὰ καταναλωθῇ καὶ ὀλίγος ὑπὲρ τοῦ ἐκ Μεσολογγίου Μεσσίου ὅστις ἦλθεν νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ β' ὅτι ἐπανερχόμενος ἐκ χώρας ὀθωμανικῆς ὅπου συνήθεις εἶνε οἱ τε μετὰ ἀδελφοὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τοῦ πνεύματός του τὴν πρόσφατον ἀνάμνησίν των.

Ἀμφότερα ταῦτα δὲν εἶνε βεβαίως πταίσματα τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία του δὲν ἐπρόσεξεν αὐτὴν τὴν φορὰν οὔτε εἰς τὴν ποιότητα τοῦ λιθάνου οὔτε εἰς τὸ εἶδος τῶν ὑποκλίσεων.

Ἡμεῖς χάριν τῆς καλλιτεχνικῆς ἀποχρώσεώς των δὲν ἐξετάζομεν κατὰ πόσον εἶνε ἀληθῆ οὔτε τὰ κατὰ τὴν στρατιωτικὴν ὀργανωσιν τοῦ τόπου, οὔτε τὰ κατὰ τὴν μυθιστορικὴν περιγραφήν τῆς εἰς Ἀθήνας ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ Γουδίου ἐπιστροφῆς τοῦ μεγάλου ἀνδρός, οὔτε τοὺς βυζαντινισμοὺς περὶ τοῦ κλαδευτήρος καὶ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως καὶ τῆς ζωηρᾶς διανοίας καὶ τῆς μετὰ δόσεως νεύρων εἰς τὸ ἔθνος καὶ τῶν νοσημόνων βουλευτῶν, οἵτινες παρέμειναν ἐν τῇ βουλῇ αἰσθανόμενοι ὅτι ἦσαν ἀντιπρόσω-